

[Søren P. Larsen.]

Fremgang paa dette Omraade, og jeg synes, det varsler ganske godt for Fremtiden.

Det ærede Medlem Frøken Gerda Mundt fremdrog forskellige Forhold vedrørende de private Realskoler og de private Seminarier. Det er rigtigt, at vi har modtaget Henvendelse fra begge disse Skoleformer, i Anledning af at man i Fjor nedsatte det lovbundne Tilskud til de private Realskoler og de private Seminarier. Jeg kan i det store og hele give det ærede Medlem min Tilslutning til hendes Udtalelser om de private Skoler og de private Seminariers Stilling, og ogsaa jeg vil gerne understrege, at Tiderne for disse Skoleformer er meget trange, og en yderligere Nedsættelse vil for mange af dem være saa meget mere følelig, som jo Elevelsgangen vil melde sig i den kommende Tid.

Den Lov, hvorved Tilskudsordningen til disse Skoleformer blev lovfæstet, var vi i 1927—28 tre Partier, der gennemførte, Venstre, Konservative og Radikale, og ved den Lov fastlagde vi i Virkeligheden Tilskuddene, som vi mente, de burde være i den kommende Tid. Jeg husker, at man netop fra disse Skoleformers Side var glad for, at der stod tre Partier om denne Lovgivning, idet man sagde: Naar der staaer tre Partier sammen om en Lovgivning af den Art, er det os en Sikkerhed for, at de samme Partier vil staa Værn om denne Lovgivning, hvis man fra socialdemokratisk Side skulde gøre Forsøg paa at komme den til Livs. Hvis dette ikke mere skulde være Tilfældet, vilde jeg ogsaa meget beklage det. Socialdemokraterne var jo ikke med i den Lovgivning, og hvis Regeringen ønsker at komme disse Skoleformer til Livs, ønsker jeg en Udtalelse fra de Radikale, om de fortsat vil være med til at staa Værn om den Lovgivning, vi fastlagde i 1927—28.

Men vil man det, saa maa man ikke fortsætte med at underminere det økonomiske Grundlag for disse Skoleformer. Sætter man de lovbundne Tilskud ned Aar efter Aar, og sætter Krisens Følger ind med faldende Eleveltal paa Grund af svigtende Betalings-evne hos Befolkningen, saa tænder man i Virkeligheden Lyset i begge Ender, og saa maa man ikke stille sig op en skønne Dag og forbavset sige: Nu er det brændt ud, hvorfor døde de private Skoler? saa har man selv rakt Haand til det. Vi saa i Krigstiden, hvorledes en lang Række private Skoler forsvandt. Det ønsker vi ikke skal ske i den Krisetid, vi er inde i. Men vil man bevare disse Skoleformer, saa maa man ogsaa

være rede til at yde dem Hjælp, medens Tid er.

Venstre vedkender sig sit Ansvar overfor disse Skoleformer, fordi vi tror, at de vedblivende har en Opgave, som ikke bliver mindre i den Tid, vi gaar i Møde. For de private Seminarier gælder yderligere dette, at de Tilskud, de har faaet til at modernisere Seminarierne og kunne give den nye Undervisning, som blev fastlagt i 1930, paa fuldt tilfredsstillende Maade, er jo ikke større, end at man nok maa kunne værne dem paa anden Maade.

Jeg vil slutte med at sige, at ved Folketingsvalget lykkedes det Regeringen lige akkurat at holde Stillingen, men heller ikke mere. Regeringspartierne Mandattal her i Folketinget blev svækket ved Tabet af 2 Radikale, og Gevinsten var 1 Socialdemokrat. Nu kan de Herrer fra Regeringens Side selv gøre op, om de mener, at en Socialdemokrat kan veje Tabet af to Radikale op. Det er muligt, at flere indenfor Regeringen har den Opfattelse; men ved Afstemningerne gælder en Radikal lige saa meget som en Socialdemokrat.

Og ved Landstingsvalget blev Landstinget ikke rødt, som Maalet var; da vi gik ud til Landstingsvalg den 6. September; da tabte Regeringspartierne, da det endelige Resultat blev gjort op, ogsaa en Mand. Der er en Regeringsmand mindre i Landstinget efter Landstingsvalget end før Landstingsvalget, det var Resultatet af Parolen: Landstinget skal gøres rødt!

Vi erkender, at Regeringen sidder med parlamentarisk Ret, men den sidder ikke som den absolutte Sejrherre, og jeg forstaaer Valget saadan, at Regeringen skal forhandle. Vi fra vor Side er ogsaa villige til Forhandling efter Valget, som vi var det før Valget; og i samme Grad som Regeringen vil gaa til det Samarbejde, som Statsministeren gentagne Gange har paakaldt, i samme Grad kan Regeringen ogsaa paaregne Resultater af Forhandlingerne. Jeg mener ikke, der er Brug for Kamp eller Forfatningsstridigheder, men der er Brug for et alvorligt Samarbejde til at mildne Virkningerne af den Krise, som hænger ogsaa vort Land. Om et saadant Samarbejde skal komme i Stand, og om det skal fortsættes, beror i første Række paa Regeringen selv.

Vagn Bro: Jeg skal tillade mig kort at omtale et Par Spørgsmaal af lokal Artovre fra de Valgkredse, jeg er med til at repræsentere her i Tinget — det ene Spørgsmaal har for saa vidt ogsaa Interesse lidt ud over det rent lokale. Derefter vil jeg